

TOT VISITANT LA FESTA DE MRS DALLOWAY. VARIACIONS SOBRE LA NOVEL·LA DE VIRGINIA WOOLF

CARME MERCHÁN

Societat Catalana de Filosofia

Breu sinopsi de l'obra: La novel·la *Mrs Dalloway* narra dues històries paral·leles: la de la festa que prepara i dona Clarissa Dalloway un vespre del mes de juny, en la qual es retrobarà amb vells amics i un antic amor. L'altra història ens explica la situació d'una jove parella, Rezia i Septimus, que malviuen a causa de l'experiència traumàtica que aquest va tenir en la guerra del 1919, quan perd al seu millor amic. Septimus i Clarissa no es coneixen ni es coneixeran. L'única cosa que els «connectarà» és que un dels convidats a la festa de Mrs. Dalloway, Sir William, en un moment determinat parlarà del suïcidi del malaurat soldat.

Feia un matí clar i lluminós de mitjan juny. Tot Londres respirava l'aire refrescant que retornava les ganes de viure després del rigorós hivern del 1920.

La Mary va despertar molt descansada i contenta i, com la llúdriga que surt del seu cau, es va aixecar i va fer uns saltets tot exclamant: «Que bé que em sento avui!».

Tenia present que aquell dissabte al vespre aniria de festa. Després de força temps es retrobaria amb la seva estimada amiga Clarissa i altres vells amics amb qui havia compartit un munt d'experiències.

Les festes de Clarissa Dalloway eren molt esperades pels seus convidats, perquè a més a més de ser freqüentades pels amics fidels, sempre els havia dit que, si coneixien alguna altra persona interessant, ells mateixos es podien prendre la llibertat d'invitar-los.

La Mary va preparar el seu esmorzar preferit: torrades amb prunes confitades i formatge fresc acompanyades d'un cafè amb llet calentó, i va entretenir-se mentalment recordant la darrera festa que havien celebrat a casa de Clarissa.

Va passar un matí serè alhora que animat. Després del te de les cinc, va triar la seva indumentària: un vestit d'un estampat de flors molt alegre, i va decidir que aniria a la festa caminant xino-xano, ja que el bon temps realment convidava a fer-ho.

De fet va sortir amb molta antelació per fruir del camí.

Quan passava per Central Park, s'adonava que tots els seus sentits es despertaven, com les diverses finestres d'una casa acollidora.

Va seure una estona en un banc per amarar-se d'aquelles sensacions tan agradables. Al cap d'una estona, li va cridar l'atenció una jove parella que estava asseguda a prop.

Ella, bona observadora, va notar que l'home traspuava una gran desesperança a través dels seus ulls foscos i opacs. La dona, malgrat l'estat d'ànim del seu company, mostrava en tot moment afecte i paciència envers ell; tanmateix semblava profundament preocupada.

La Mary es va aixecar i va continuar caminant sense poder desempallegar-se, però, de la trista figura de la jove parella.

Tot d'una, va recular. Es va apropar als dos joves i, de manera cordial, els va preguntar si els podia ajudar, ja que li havia semblat que estaven força neguitosos. Rezia i Septimus, que així es deien, es varen quedar molt sorpresos davant la presència i l'oferiment d'aquella desconeguda. Passats uns segons llarguíssims, la Mary va afegir que fos el

que fos el problema que tinguessin, els aniria bé distreure's una mica i que tot just ella anava de camí a la festa d'una bona amiga, la qual, estava segura que li encantaria rebre'ls, ja que li agradava molt conèixer persones noves, especialment si eren joves.

No va ser fàcil convèncer Septimus. Finalment la Rezia va aconseguir animar el seu marit. De manera que es varen posar en marxa tots tres. Durant el camí, la dolça Rezia va fer cinc cèntims a la Mary de la malaurada història del seu home. Septimus estava obsessionat per la pèrdua del seu millor amic a «la Gran Guerra», amb l'agreujant que havia mort al seu costat, i que des d'aleshores no parava de repetir: «No puc sentir! No puc sentir!».

La Mary de seguida es va fer una idea del terrible infern que havia viscut Septimus i, de retruc, Rezia. No tenia paraules i es va limitar a abraçar-los amb una tendresa infinita.

Després d'aquell moment silenciós, tots tres fent-se costat, varen reprendre el camí cap a la festa. La Mary va trencar el silenci amb molta cura. Els va parlar de com aquell dia ja es feia notar l'escalforeta del proper estiu i que això es mereixia una celebració.

Quan varen arribar a la casa de la Clarissa, aquesta els va rebre amb els braços oberts.

Els convidats s'ho estaven passant d'allò més bé: els que es retrobaven perquè es retrobaven i els que es coneixien de nou perquè es coneixien de nou. Enmig de la festa, però, algú va treure el tema de la guerra. La Mary com un llampec, va mirar de reüll el seu jove amic. Sorprenentment, Septimus va exclamar com un tro: «Cap guerra està justificada. Jo vaig perdre el meu millor amic, Evans, en la darrera i encara no me'n sé avenir». Tothom va estar d'acord amb ell i varen manifestar-li el seu condol.

A Septimus li va semblar com si la mateixa llosa que cobria el cos del seu estimat amic hagués també estat oprimint, d'alguna misteriosa manera, la seva persona, i que el

fet que hagués pogut deixar anar les seves darreres paraules l'havia alleugerit. Després d'uns mesos que li havien semblat eterns, tornava a respirar profundament.

Tot seguit, Septimus va començar a sentir que podia percebre la suau olor de les flors de lavanda que havia comprat Clarissa al matí, així com els vius colors de la seva casa. I va emergir, encara que molt tímidament encara, un sentiment de benestar que, a poc a poc, aniria obrint la porta, fins aquell moment blindada, de les seves pors i les seves esperances.

